

Sygn. akt III AUz 124/13

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Polak
Sędziowie:	SSA Romana Mrotek (spr.) SSA Jolanta Hawryszko

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2013 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy **D. P.**

przeciwko **Wojskowemu Biuru Emerytalnemu w S.**

o waloryzację wojskowej renty inwalidzkiej - w związku z wnioskiem powoda o ustanowienie adwokata z urzędu

na skutek zażalenia ubezpieczonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 19 marca 2013 r. sygn. akt VII U 746/12

p o s t a n a w i a :

oddalić zażalenie.

Sygn. akt III AUz 124/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 19 marca 2013 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił wniosek D. P. o ustanowienie adwokata z urzędu celem wywiedzenia skargi kasacyjnej od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 31 stycznia 2013 roku, sygn. akt III AUa 701/12.

Sąd pierwszej instancji miał na względzie, że zgodnie z art. 117 § 2 k.p.c. osoba fizyczna, niezwolniona przez sąd od kosztów sądowych, może domagać się ustanowienia adwokata lub radcy prawnego, jeżeli złoży oświadczenie, z którego wynika, że nie jest w stanie ponieść kosztów wynagrodzenia adwokata lub radcy prawnego bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny. Dalej Sąd Okręgowy zaznaczył, że z uwagi na treść przepisu art. 87¹ § 1 k.p.c., w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji.

W ocenie Sądu Okręgowego sytuacja majątkowa D. P. miała drugorzędne znaczenie wobec faktu, że od wyroku Sądu Apelacyjnego wydanego w sprawie III AUa 701/12 nie przysługuje skarga kasacyjna zgodnie z art. 398¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 398² § 1 k.p.c. Sąd rozpoznający wniosek ubezpieczonego przyjął bowiem, że wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie to suma różnic w wysokości świadczenia wypłacanego ubezpieczonemu na podstawie dwóch decyzji waloryzacyjnych z 2011 i 2012 roku za okres 1 roku, tzn. kwota poniżej granicy dopuszczalności skargi kasacyjnej (10.000 zł). W świetle powyższego skarga kasacyjna jest w niniejszej sprawie niedopuszczalna, co skutkować musi oddaleniem wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Jest to bowiem na obecnym etapie postępowania wniosek bezprzedmiotowy.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł D. P., który zarzucił rozstrzygnięciu naruszenie przepisu art. 398² § 1 k.p.c. Skarżący podniósł, że przywołany przepis stanowi, iż w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych skarga kasacyjna przysługuje jeżeli wartość przedmiotu sporu jest niższa niż 10.000 zł. Ponadto skarga kasacyjna przysługuje w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych niezależnie od wartości przedmiotu sporu. Zdaniem D. P. powyższe oznacza, że w sprawie o sygn. III AUa 701/12 skarga kasacyjna jest dopuszczalna. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przyznanie mu pomocy prawnej z urzędu.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Zażalenie D. P. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 117 § 5 k.p.c. sąd uwzględnia wniosek o ustanowienia pełnomocnika z urzędu, jeżeli uzna jego udział w sprawie za potrzebny. Stosownie do brzmienia art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Zatem bez wątplenia sporządzenie skargi kasacyjnej wymaga udziału profesjonalnego pełnomocnika, co oznacza potrzebę jego ustanowienia. Jak słusznie jednak podniósł Sąd Okręgowy dopuszczalność skargi kasacyjnej w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie jest nieograniczona i została ściśle określona przepisami art. 398² § 1 k.p.c. Regulacja ta stanowi, że skarga kasacyjna jest **niedopuszczalna** w sprawach o prawa majątkowe z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, których wartość przedmiotu zaskarżenia jest **niższa** niż dziesięć tysięcy złotych. Jedynie w sprawach o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego z zakresu ubezpieczenia społecznego skarga kasacyjna nie zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia.

Sąd Okręgowy prawidłowo zważył, że sprawa ubezpieczonego, z racji przedmiotu zaskarżonych decyzji organu rentowego, dotyczy prawidłowości waloryzacji w 2011 i 2012 roku renty należnej D. P.. Nie jest zatem sprawą o przyznanie świadczenia, to bowiem jest nieprzerwanie wypłacane ubezpieczonemu od 2008 roku. Zatem skarga kasacyjna w przedmiotowej sprawie zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia. Wbrew temu co skarżący stwierdza w swoim zażaleniu, art. 398² § 1 k.p.c. stanowi, że skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych.

Prawidłowe było wyliczenie, że w wyniku waloryzacji z 2011 roku podstawa wymiaru renty uległa zwiększeniu o 78,14 zł miesięcznie, czyli o 937,68 zł rocznie, zaś w 2012 roku o 53,25 zł, czyli o 639 zł rocznie. Suma spornych roszczeń ustala się na podstawie art. 22 k.p.c. w odniesieniu do świadczeń przyszłych, a w odniesieniu do świadczeń zaległych na podstawie art. 19 § 2 k.p.c. (jak to wynika z uchwały Sądu Najwyższego z 18 października 2012 roku, sygn. III UZP 3/12, Biuletyn Sądu Najwyższego z 2012 r., nr 10, poz. 25) nie przekracza ustawowego progu określonego w przepisie art. 398² § 1 k.p.c.

Wobec oczywistej niedopuszczalności złożenia przez ubezpieczonego skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 31 stycznia 2013 roku, nie sposób stwierdzić, aby istniała potrzeba ustanowienia dla D. P. pełnomocnika z urzędu do sporządzenia skargi kasacyjnej.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że postępowanie Sądu Okręgowego negatywnie rozpoznającego wniosek ubezpieczonego o ustanowienie pełnomocnika z urzędu było zasadne. Dlatego też zażalenie na podstawie art. 397 § 2 w zw. z art. 385 k.p.c. oddalił.